

Comentariul poeziei Nod 17 scrisa de Nichita Stanescu

Poezia "Nod 17" isi centreaza discursul in jurul problemei mortii. Aparuta in volumul "Noduri si semne", 1982, poezia reprezinta o stare ce amesteca cate ceva din reactiile viscerale ale fiintei si acuitatea tragica a traiirii. "Nod 17" este un tipat necontenit de traire tragica si de refuzare a sfarsitului.

Poetul devine patetic dorind ca peste mare sa ninga ninsoarea simbolizand frigul, sfarsitul: ce ploaie mai ploua pe mare/ Si cat de mult tu n-ai sa stii, eu imi doream/ sa ninga peste luciul ei doar cu ninsoare".

In constructia poemului poetul incorporeaza organicul, concretul sj aproapele de abstract si de departe: "sa ninga peste mare imi doream/ iar pruncul care-1 tii in brate/ sa il dezvat de tine, mama lui/ ca pe-o corabie de oase/ sa-l smulg din sanul tarmului/ sa mi-l trimit spre Caraibe/ cand ninge peste Marea Neagra si intinsa"

Aceasta interferenta dintre mari, dintre aproape si departe continua pentru ca poetul e refuzat mortii si isi va transforma invocatia intr-un supliciu prometeic: Cand ninge peste Marea Neagra spre Bosfor/ Cand ninge pe albastra de Mediterana/ si nici de frig nu pot sa mor, nu pot sa mor!" De aici, dramatismul traiirii dobandeste gratie datorita concretetei spuselor "Doamne, eu nu mai pot sa mor!/ Mi-e viata vesnica si rana/ si ninge si nu pot sa mor/ si-mi este foarte frig cand foarte ninge/ si nu pot sa mor."

Poetul are o viziune personala despre moarte, o viziune concreta si in adresa sa foarte exacta. Viata poetului e o rana a ajuns o rana si nu intelege pentru ce nu-i este acceptata moartea ca usurare, ca odihna ca linistire. Presentimentul mortii nu se gaseste numai in aceasta poezie ci intr-un intreg ciclu, "Necuvintele".

De la varsta poetica plina de exuberanta din "Sensul iubirii", "O viziune a sentimentelor", "Dreptul la timp" poetul ajunge in "Necuvintele" sj apoi in "Noduri si semne" la reintegrarea, sau reconstructia prin absenta prin moarte.

Aflat inaintea intrarii prin tunelul oranj, poetul asteapta chinuit ca Prometeu, ars de frigul sfarsitului care nu mai vine.

Nod 17 este un poem al insingurarii si crepusculului, un poem in care poetul cere "de murit".